

กรรมที่ต้องชดใช้

สมใจ ศรีรุ่งพุทธวงศ์

P20005

๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ วันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อก็ได้เวียนมาบรรจบอีกปีหนึ่ง
ลูกขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยคุ้มครองหลวงพ่อก็มีความสุข ปราศจากภัยใด ๆ
ลูกขอกราบนมัสการหลวงพ่อด้วยความเคารพรัก

ดิฉันจะขอเล่าเรื่องกฎแห่งกรรมของตัวเอง ดิฉันเข้าปฏิบัติที่วัดของหลวงพ่
เมื่อปี ๒๕๓๖ เดือนสิงหาคม ครั้งแรกก็มีเวทนาหนัก ไม่มีความเข้าใจในเรื่องการ
ปฏิบัติ ขณะที่นั่งปฏิบัติอยู่ก็มีเวทนา พองหนอ-ยุบหนอ อยู่ก็มีเวทนาตรงขาที่
นั่งขัดสมาธิอยู่ปวดมากจนสันตึกกับพื้นเสียดัง คุมสติไม่อยู่ ปรากฏเห็นปลาช่อนตัว
ขนาดครึ่งกิโลกรัม ที่ตัวเราเองเคยเอามาทำกับข้าว ตัวแรกชายนตามามองดิฉันที่กำลัง
นั่งสน้อย ใช้หางตามองแบบสมน้ำหน้า ดิฉันเองก็มองเพลิน ปลาก็ลอยมาเรื่อย ๆ เล็ก
ลง ๆ จนกระทั่งหายไป อากาสรสนั้นก็หยุดลง เมื่อปฏิบัติรอบอื่นก็มีเวทนาหนัก แต่ดิฉันก็
อดทนโดยไม่เข้าใจเท่าไร

ปฏิบัติทุกครั้งก็มีเวทนาหนักตลอด แต่ดิฉันก็อดทนให้ครบเวลาไม่เปลี่ยนท่า
จนครบ ๗ วัน พอไปปฏิบัติอีกหลายครั้ง ขณะปฏิบัติอยู่ก็มีอาการปวดท้องอยากถ่าย
หนัก ก็ออกมาเข้าห้องน้ำ นั่งถ่ายอุจจาระก็ออกมาคา ปวดแต่เบ่งก็ไม่ออก คาอยู่
อย่างนั้น พอเย็นขึ้นมาก็หายปวด แต่พอนั่งก็ปวดอีกแต่ไม่ออก ดิฉันก็กำหนดปวดหนอ
ๆ เพราะปวดมากแต่ถ่ายไม่ออก ขณะที่กำหนดอยู่นั้น หลับตาอยู่ มองเห็นสุนัขที่

ตลาดมายืนถ่ายอยู่หน้าร้าน ตัวดิฉันเองโมโห จึงเอาไม้ขว้างไป สุนัขก็หนีไปโดย
อุจจาระคาอยู่ มองเห็นอย่างนั้น ดิฉันก็ยังปวดถ่ายอยู่ จึงออกมากินน้ำมันของหลวง
พ่อ ๒ อึก ก็ยังปวดอยู่ประมาณ ๑ ชั่วโมง จึงถ่ายออกมาเป็นก้อนแข็ง คิดว่าคงกัน
ระบบเพราะอุจจาระก้อนแข็งมาก แต่ก็ไม่ระบบ ดิฉันเปลี่ยมาก เพราะกว่าจะถ่ายออก
ก็หมดเวลาปฏิบัติรอบนั้น อีกหลายรอบที่ปฏิบัติเวทนานี้ก็ยังมีอยู่ไม่เว้นสักรอบ แต่
ดิฉันก็อดทนจนครบ ๗ วัน หลัง ๆ มาน้อยครั้งที่ไม่มีเวทนา

อีกครั้งหนึ่งเมื่อเข้าปฏิบัติ หัวใจรู้สึกเศร้ามากและเวทนาหนักขึ้นตลอด ใจเศร้า
มากจนร้องให้น้ำมูกน้ำตาไหล ก็เกิดภาพแม่ดิฉันกำลังล้างหน้า น้ำมูกน้ำตาไหล
ออกมาเหมือนที่เรากำลังเศร้าอยู่ ก็ไม่รู้ว่ามันเป็นเวรกรรมที่ทำให้แม่เศร้าร้องไห้ มัน
เป็นกรรมที่เราไม่รู้ว่กรรมนี้มันติดตัวเรา

ดิฉันไปปฏิบัติที่วัดหลวงพ่ออีกหลายครั้ง แต่เวทนานี้ไม่หาย ยังตามติดตัวอยู่
อยู่บ้านปวดอุจจาระเข้าห้องน้ำแต่ก็ไม่ออกอีก ปวดก็ไม่ออก พอเย็นขึ้นมากลับหาย
ปวด แต่อุจจาระก็ค้างอยู่ทรมานมาก นั่งยอง ๆ ก็ไม่ออกจนเมื่อย ต้องเอามือมาทำวที่
หัวส้วม ทำทางเหมือนสุนัขตัวนั้น เหมือนกรรมที่ติดตัวอยู่ต้องใช้หนี้เขา นี่เป็นกฎแห่ง
กรรมที่มองเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ต้องใช้หนี้เขา

การปฏิบัติที่เวทนาสุด ๆ ก็คงเพราะเป็นกรรมเก่าสมัยเป็นวัยรุ่นไปเที่ยวกับ
ญาติที่หาดทรายหน้าอนุสาวรีย์กรมหลวงชุมพรฯ เห็นปุ่อยู่ได้ห็น ด้วยความคะนองก็
เอามือไปกดกำม้นไว้กับหิน จนปุ่สละกำมึงโยกเขยกไป ดิฉันคิดว่าเราไม่ได้ตั้งใจ
ทำเขา แต่ก็ต้องใช้หนี้เขา ต่อมาดิฉันป่วยเป็นเส้นเลือดในสมองตีบ แขนขาข้างขวา
อ่อนแรงเดินโยกเขยกเหมือนปุ่ตัวนั้น ก็รักษาไปจนเวลานี้เกือบเป็นปกติแล้ว หลวง
พ่อเทศน์ตลอดว่ามีกรรมก็ต้องใช้หนี้ ดิฉันก็กำลังใช้หนี้ปุ่ตัวนั้นจนกว่าเขาจะ
อโหสิกรรมให้ก็คงหายเป็นปกติ เวลานี้ยังเดินไม่ได้สมบูรณ์ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้

๑๐๐ เปอร์เซนต์ ดิฉันปฏิบัติตามกรรมฐานและขอให้อริกรรมแก่เจ้ากรรมนายเวรทุกวัน นี่แหละกฎแห่งกรรม ถ้าดิฉันไม่ตั้งใจอดทนกับเวทนา ก็คงจะพิกارมากกว่านี้ ด้วยบุญของกรรมฐานที่ทำให้ดิฉันพอช่วยตัวเองได้ ไม่ต้องพิการเป็นอัมพาต มีหนี้ก็ต้องใช้ให้เขาไม่มีการเว้นได้ เวลานี้ดิฉันก็ใช้หนี้เวรกรรมที่ติดตัวอยู่ หลวงพ่อเทศน์สอนให้ลูกศิษย์อดทนกับเวทนาและตั้งสติให้ได้ แต่ดิฉันตั้งไม่ได้จึงทรมานมาก และกรรมที่ทำให้แม่เสียใจ ร้องไห้เป็นกรรมหนักมาก จึงทำให้ดิฉันมีเวทนามากทุกครั้งที่ปฏิบัติ

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอชวนให้ท่านผู้อ่านไปปฏิบัติกรรมฐานกับหลวงพ่อกิต เพราะที่หลวงพ่อกิตสอนให้พวกเราปฏิบัติเป็นของที่มีค่าที่สุด เหนือการทำบุญอื่น ๆ ทั้งหลาย ทำให้เรามีสุขตามอัธยาศัยได้ มีจิตที่สงบสุขได้...